

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

Πώς πουλιούνται οι Μαύροι στους Άβησσουούς. Οι τρεμεροι Πώς παρασύρονται οι Μαύροι. Τα καραβάνια των εμπορευμά τρεμερούς «μακεύματα» της Αφρικής. Μία άνατριχιστική θα ξίγνια του

«μακεύματα» της Σομάλης. Οι σκλάβοι των «γυιών του λέντορ». Τί άφηνείται ό «Αχμέτ Μπέν Σελήμ, ένας από τους πιο είμα Μαύρων. Το πνίξιμο εκατό δυστυχισμένων σκλάβών! Πώς λήμπερος, κλπ.

ΗΜΕΓΑ ή Άβησσυνία άπασχολεί όλη την Εύρωπλή, εξ αίτίας των προστριβών της με την Ίταλία. Καί ή δισ χόρες, ός γνωστόν, προτιμούν όσοντι γιά έναν πιθανό πό- λειο και ή Ίταλία έχει συγκεντρώσει στη Σομαλία πολ- λές χιλιάδες τακτικού στρατού, γιά να υπερασπίσει αυτή την άποικία της. Αυτό ή διενέργεια όμως έδωσε άφορμή να γραφούν πολλά άρθρα γιά την παράδοση χώρα του Σε- λασπέ, της οποίας ό αυτοκρατορία ήνε γνωστή στην Εύ- ρωπή από ένα έπίσημο ταξίδι τον τον καρφ ποδι ήταν αζική «Ράσ», δηλαδή πνίγχνρας. Ένας δέ από τους κα- λύτερους δημοσιογράφους, ό Χένρι ντε Μάνγκεντ, δημοσίευσε τό άκό- λουθο άρθρο γιά τό έμπόριο των μαύρων σκλάβων, που εξακολουθεί να διενεργείται από τους Άβησσουούς στά σόνορα της Σομαλίας. Ο Χένρι ντε Μάνγκεντ ήνε πασιφιστικός γιά την ιερδοξιακή ζωή του. Γιά να γράψει ένα δημοφιλές βιβλίο, έγκατέλειψε την κοσμική ζωή, έγινε ψαράς μαργαριταριών, λαθροέμπορος, έξερεινητής, και τέλος ήθε- λει πάσι στον πολιτισμένο κόσμο και Σαναγώρισε στη διπλωματική καρι- ερα του ... 'Ιδού λοιπόν τί γράφει γιά τό έμπόριο των σκλάβων : «Οί διάφορα άνθρωπάτι των μεγαλοεμπόλων, που ζέρον γιά να βγάλω- ν άποφορμας λόγους στό φιλανθρωπική συνείδηση, έχουν αναπτύξει ή ή σπειρίδη τους. Υστερ από μικρούς άγώνες και από έναν χαριτο- πόλομο έγγραφόμο, καθήρθωσαν να ψηφισή ένας νόμος, που τιμωρεί αυστηρά ή διουλεία. Μετά από αυτή την έπιτυχία τους, ερχοριστήμενοι πάλι, άσχο- λήθησαν με κάποια άλλη διαπλάση και από ένδια- φρέθησαν γιά μάθων άν πράγματι στη Μαύρη Ίη- πειρο είχε καταργηθί αυτή ή άπώσια συνήθεια των ΐθαγενών να πουλούν τά παιδιά τους και τις γυναί- κες τους. Οπότιό, κατά ή διάρκεια της παραμο- νής μου στην Αφρική μου δόθηκε ή ευκαιρία να δια- πιστώσω ότι ύπαρχε ακόμη αυτό τό τρομαχτικό έθι- μο των μαύρων. Έκει όμως που διενεργείται σέ με- γάλη κλίμακα τό άπώσιο έμπορίου των ανθρώπων, ήνε ή Σομαλία. Μάλιστα ή Ίταλική άρχή άγωνίστηκε γιά τό περιορισμόν. Οί Άβησσουοί ήνε οί πιο έπιτήδειοι ελαθροέμποροι και καταφέρνουν να εργα- ζονται άνένόχλητοι και να μεταφέρουν τά τρομαχ- τώματα των σκλάβων στό παντοία όροσεία της αυτο- κρατορίας τους, γιά να τους πουλήσουν στους πλοσι- σούς κτηματίες, οί όποιοι τους μεταχειρίζονται όσοι τά ζώα τους. Η όρεινή Άβησσυνία μωαίσει με γρυ- γαντιό φρονίριο μεταξύ του Σουδάν και της Γρυ- θράς Θαλάσσης. Ηνε ή Έθελβία της Αφρικής. Η κορυφές των βουνών της ήνε διαρκώς χιονισμένες και χιτώνον σέ ύψος δυο χιλιάδων μέτρων. Η χώρα αυτή ήνε μία από τις παραδοξότερες, που είχα την τύχη να επισκεψώ. Έκει πέρα ή ά- νοιξές διαρκεί έννά μήνες, από τον Σεπτέμβριο ός τον Μάιο, τους δέ ύπολοιπους μήνες βρέχει άκατά- παυστα. Από τον Ιούλιο ός τον Αύγουστο ξεραστίν στη χώρα των λεόντων τρομαχτικά θύ λλες, που συνοδεύονται από άστρατες μεγάλης έντάσεως και κεραυνούς. Τότε οι χείμαρροι της ξεχειλίζουν και μεταφέρον ός τον Νείλο τεράστιες πο- σότητες κόκκινης λάσπης, την όποια πάλι αυτός μ ταφέρει στην Αίγυ- πτο, γιά να την κόνη πλώσια κα έφορη.

Οί Άβησσουοί ήνε οί πιο άφορμα άφες της Μαύρης Ίπείρου. Εί- νε χριστιανοί κα' άγαποίν ιδιαίτερος τους Έλληνες, στους όποιους ε- χον δώσει ταμπά άξιώματα. Ηνε εύγενεις, φιλόξενοι και περιήμοιο πολίτευμα. Εξ αίτίας της θέσεως της χώρας τους. Έπειδή όμως κατο- κούν σ' ένα πολύ εύφορο μέρος, άσολογούν και με ή γεωργία και ή κτηνοτροφία. Κι' αυτό άσφοδος ήνε ή αίτια που ελόμεται στην Άβησσυνία τό έμπόριο των σκλάβων. Η άνεξάρτητή αυτοκρατορία της άνατολικής Αφρικής έχει άνάγκη από εργατικά χέρια. Έτσι οί πλοσι- σού κτηματία πληρώνουν άσκήδια τους διάφορους σκλάβους, που τους πουλούν ο έμποροι. Κάθε χρόνο στό τέλος του χειμώνα, δηλαδή στις άρχές του Σεπτεμβρίου, άπ' όλα τά μέρη της Μαύρης Ίπείρου, από την περιοχή της λίμνης Ταγγανίνας, της λίμνης του Αλβέρτου και του Ροβόλόφου, έσπινον τά καραβάνια των σκλάβων προς την Άβησσυνία. Άσκή κα' από τά πωρτάνια της Ερυθράς Θαλάσσης. Είχα εννοδέσει ένα τέτοιο καραβάνι και ζέρω τους πόπους και τις τραγωδίες που ύπο- φόρον οί διουχιζομένου σκλάβοι. Τους άναγκάζουν να περπατήνε ηη- στικά και δορισμένοι, κα' άν δεν έχουν πάλι δεμένες βαριές αλλοίσεις στό πόδια τους, όσπόδο δέχονται στην πλάτη τους τρομαχτικά χτυπή- ματα με βούρουνια κα' έτσι όνδ τοίωμον να παραπονοδοίνε. Έλπιώνον ότι μια μέρα θα φθάσουν τέλος στην Άδις Αμπίετα και θα μπορ- ούσαν να τρώνε κάθε μέρα, να κοιμούνται και να φορούν ένα δημοφω

ζωοφόρομο φέρεμα. Στο Τομποντι, τό Γαλλικό λιμάνι που βρίσκεται κοντά στον κορμό του Βάβ- έλ- Μαννέδ και τό όποιο συνδέεται σιδηροδρομικάς με την Άδις Αμπίετα, γνώρισα έναν διάσημο έμπορο σκλάβων, έναν εμο- κοπίεμα, τον Αχμέτ Μπέν Σελήμ. Είκοσι χρόνια έκανε αυτό τό έμπο- ριο κα' είχε γίνει βιαβύλιουτος από τους σκλάβους. Τόν έπειτα λοιπόν να μου διηγηθί τον τρόπο με τον όποιο εργαζεται κα' αυτός κα' οί σύν- τροφοί του. Καί ίδού τί μου άπεκάλινε : «Δέν ύπαρξουν πάλι σκλάβοι ! Οί μαύροι των άσποων δέχονται μώ- νοι τους να μας ακολουθήσουν. Συννοσημετα λοιπόν με τους άνθρω- πους μας, οί όποιοι τους μεταφέρουν στό είδικά καράβια, και όταν φθά- σουν έδώ, τους βράζουμε κρυφά ή νύχτα με κάποια σίτες ξεφριες άστές της Σομαλίας.

Κατάλαβα ότι μου έλεγε ψέγματα. Κατάλαβα, τόν είπα, όριζομο μου στον προφήτη που ότι μου λές την αλήθεια. Χαιρούτασε παράξενα καί χάραξε στην άμοια μου άραβική παρουσία, που σημαίνει πάνω- κάτω ότι ο έξυπνος άνθρωπος έχει άνηρήτη τον τον κοφτό. «Τι θες να πής ; άπόρησα.

«Η έπιτυχία κάθε δουλειάς μας, μου εξήγησε, στηρίζεται στην κοι- ταχμία των ΐθαγενών της Αφρικής. Όσο πιο κοινοί ήνε, τόσο εύκολότερα πιστεύουν στό λόγια μας. Στην άρχή του έλεμου ζέμε με υφρανομένους ένα μεγάλο ταξείδι, ένα προκήνυμα στον τάφο του προφήτη. Οί μαύροι, που ήνε διασθολικά θεοφο- δοίμενοι, δέν θέλουν φυσικά γιά χάσπον την ελ- κάρια αυτό το ταξείδιόμο. Άλλοστε στη δουλειά μας βοηθάει πολύ κα' ή μάλιη τους, ό όποιοι παί- νουν πάντα δέκα τους εκατό από τά κέρδια μας. Ε- κείνους τους λέει να μής έχουν εμπιστοσύνη κα' οι είμαστε και οι έναφροτοι άνθρωποι. Οί μαύροι των πιστεύουν κα' δέχονται να μής ακολουθήσουν. Μόλις όμως τό καράβι άποκαρκευθί από την άκτή, τους όμολογοίμο όλη την αλήθεια και τους δηλώνω- σιν ότι δέν έχουν να ζημωθοίν καθόλου, άφού θα περουν πολύ καλύτερα με τον άφέντη τους, παρά στις βρόμικες καλύδες τους. Οί σκλάβοι στην άρχή διαταφύρονται και θέλουν να γυρισούν τον καθό τους. Τότε τους ρίχνουμε στ' άμπαρι του καρ- ραβιού και τους τρελλοίνομο στό ζέλιο, όσπου να ήσχαθούν. Όταν τό πόρονο άπόφασι ότι δέν μπορ- ούν ν' άλλάνουν ή μπόρα τους, γίνονται ήμεροι σάν άρνάκια και μής ίσασκούν τοντά. Οπότιό αυτή ή δουλεία έχει τους κινδύνοους της. Στις άστές της Σομάλης προπολούν νύχτα κα' ήνε- ρα Ιταλικά πλώια της διώξεως λαθροεμπορίου, τά όποια κάνουν άσθητό έλεγγο στό καράβια που θά στανθήσουν. Άναγκάζομασε λοιπόν πολλές φορές να στωμάχοινομο τους σκλάβους κάτω στ' άμπαρι, άνάμοια στό έμφορμένα, γιά να μη του- άνακαλύθουν. Την περασμένη άνοιξη όμως κόντενα να την πάθο πολύ άσχημα. Είχα προηηθεθί από την όσσι της Ντακαλί έκαστο σκλά- βου και τους είχα φορτώσει στό καράβι μας. Ο καρφός δέν ήταν καί τόσο καλός, με αυτό άσκήδις μ' έκανε να έλλιζω ότι δέν θα σταν- τοσσα κανένα καταδικωτικό. Την τρίτη όμως νύχτα του ταξείδιού μας έκανε την εμφάνισή του ένα πλώιο της διώξεως λαθροεμπορίου. Οί πό- δουεις του έρενωζόταν προσηχτικά την εμφάνισή της θάλασσης και τε- λος κινήθησαν επάνω μας. Θα ήταν τρέλλα να προσαθρήσοινομο να ει- φεύγοινομο τον έλεγγο. Άλλα καί τότε ήθα την είχαμε πολύ άσχημα, για- τί θ' άνεκαλύπταν τους σκλάβους. Η άκτή της Σομάλης άπέχε τριάντα περίπου μίλια. Σχεφθήκαμε λοιπόν ότι ή μόνη λύση ήταν να εργατα- λειψοινομο τό καράβι ή να πετάσοινομο τους σκλάβους στό θάλασσα. Προ- ηησάμο το δεύτερο. Βοηθημένοι από τό πλήρωμα, ρίξαμε τους εκατό μαύρους στό νερό ! Βούλιασαν ίσως! από λίγο σάν μουλίδια ! Έπειτα άλλάσαμε ν' έλη την ταχύτητα πορείας, γιά να παρασφύρομο το κατα- δικωτικό και να μην άπληρηθί τους πνιγμένους σκλάβους μας. Καί πράγματι, τό σχέδιό μας πέτυχε. Τό πλώιο της διώξεως λαθροεμπορίου, νομίζοντας ότι θέλομο να του ξεγίνομο, άλλαξε κα' από πορεία και μής καταδωξέ. Αυτό τό κινηητό κώρτες δυο ώρες. Ήταν πάλι κω- ρός να τ' άφήσοινομο να πλωδοίν.

Όταν άνέθρακαν οί άσπονομαι στό πλώιο, δέν βρήκαν φυσικά τίποτε τό άσποιο κα' άναγκάσθησαν να μής άφισουν να συνινοησοινομο τό τα- ξείδι μας. Έπείς όμως είμαστε άπαρηγόρητοι, γιατί είχαμε ζημωθί ένα σωρό λεφτά. Έκτός από τους σκλάβους που σού άνέφερα, ύπαρ- (Η συνέχεια εις την σελίδα 1470)

Ένας μαύρος σκλάβος της Άβησσυνίας

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1443)

ρόδες του χτυπούσαν κιόλας τα νερά, που άφριζαν και σπιθίθρες κόκκινες έφευγαν από την καπνοδόχο του, ανάμεσα από τους καπνούς.

Ένα σωρό βάρκες έφερναν ακόμα στο βατόρι τους καθυστερημένους επίβιατες και μιά γόνδολα, που πέρασε δίπλα από τη δική μας, πλεύρισε σ' αυτό. Ένας άνδρας και μιά γυναίκα βγήκαν τότε από αυτή κι' ανέβηκαν γοργά τη σκάλα του πλοίου, το όπιο, μόλις αυτοί βλατήσαν στο κατώστρωμα, ξεκίνησαν άμέσως. Σε μιά στιγμή το ζευγάρι αυτό έσκυψε από την κλισιαστή και κύτταξε τους άφρους που άφηνε πίσω του το βατόρι. Έγώ τότε έβγαλα μιά κραυγή καταπληξέως: 'Αναγνώρισα στο ζευγάρι αυτό την 'Ιουλίττα και το Λεώνη!

Μου φαινόταν πώς έβλεπα όνειρο!...

Έτριψα τα μάτια μου με το χέρι μου και, δείχνοντας με το άλλο χέρι το ζευγάρι στο Κριστοφόνο, τόν ρώτησα:

—Αυτός εκεί ο κύριος δεν είναι ο βαρώνος Λέων Λεώνης;

—Μάλιστα, έσοχώτατε, μου άποκρίθηκε.

Έβγαλα τότε μιά φριχτή βλαστήνια και άπευθυνόμενος πάλι προς τον γονδολιέρη τόν ρώτησα:

—Τότε ποιάς ήταν αυτές που πήγαμε χτές το βράδυ με τη γόνδολά μας στο Λίντο;

—Α! Αυτός ήταν ο Βενετός μαρκήσιος Λορέντζο, ο πιό στενός φίλος του Λεώνη!...

Τότε μόνο κατάλαβα τι είχε συμβή. Ο Λορέντζο είχε πάρει την έπιστολή μου και, κρύβοντάς την από το Λεώνη, θέλησε να τόν αντικαταστήσει στο ραντεβού του με την έταίρα. Μά πλήρωσε την μικρή αυτή άταμία με τη ζωή του.

Από τότε δεν ξανάκουσα να γίνεται λόγος ούτε για το Λεώνη, ούτε για την 'Ιουλίττα.

ΤΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1466)

ζειν περιπάτεια.

—Ο Πονατίφσκι! μουμιούρισε ή Αικατερίνη, με διασταχητή φωνή. Ξέρεις!... Κάποτε σου όμολόγησα τις σχέσεις μου μαζί του!... Και τώρα με άπειλει!... Όθλει να μ' εκβάσει... "Έλαβα έπιστολή του σήμερα!... Ζητάει να τόν δεχθώ ως προσκεκλητή, για να θρίσκει κοντά μου!... Άλλοιώς, άν δεν δεχθώ, θα δημοσιεύσει — ο άνδρας — τις έρωτικές έπιστολές που τοίστελνα κάποτε!... Καταλαβαίνεις τώρα, Γρηγόρη;... Το σκάνδαλο θα είναι μεγάλο!... Τι με συμβουλεύεις, έσύ, που μ' έκανες αϊτοκράτορα!... Πώς να τόν ξεφορτωθώ;

— Όθλεις να ΠΕΘΑΝΗ κι' αυτός από κολοκασίνους; εώτησε ξερά ο Όρλωφ, με πρόσωπο σιγνά συννεφιασμένο.

—Ω, όχι!... τραύλιζε εκείνη τροχιαμένη. Όχι ΑΛΛΟ αίμα!...

— Τότε... τότε κάνε τον βασιλιά της Πολωνίας! μουμιούρισε ή Όρλωφ. "Έτσι θα σωθείς και θα τόν ξεφορτωθής όριστικά!

Κι' ο Στανίσλαος Πονατίφσκι, χωρίς στην έπιβολή της αϊτοκρατείας στους Πολωνούς εσατορσίφ, φόρεσε στο κεφάλι του το στέμματα της πατρίδος του, ως αντίλλαγμα μερικόν έρωτικών έπιστολών, που τού έστειλε κάποτε ή Αικατερίνη.

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1464)

ζων όστόσο και μαύροι, που δέχονται μόνοι τους να μιά ακολουθήσουν ή να μιά πουλήσουν τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους. Μά αυτό είναι πολύ λίγο. Συνήθως το έμποριο τών σκλάβων γίνεται με τόν τρόπο που σου διηγήθηκα.

Ο Άχμέτ Μπέν Σελίμ προσάβησε κάποτε να με παρασύρη σ' ένα τέτοιο ταξείδι. Στην άρχη όμολογώ ότι διάστημα "Έπειτα όμως ή περιέργεια μ' έκανε να δεχθώ την πρότασί του κι' έγινε έμπορος σκλάβων και πούλησα μάλιστα από καλή τιμή το εμπίφορέμα μου στους πλούσιους κτηματίες της 'Αδής 'Αμπέμα.

Καθώς βλέπετε, ή δουλειά μου εξακολουθεί και σήμερα, όπως και στην έποχή τών περσιτών, να διενεργείται ελεύθερα στις χώρες της Μάυρης 'Ηπειρου. Είναι κι' αυτή μά άγίαρτερη πληγή της, ή όποια ποτέ δεν θά έπουλωθή, γιατί ό μαύρος δεν θά θέλησουν ποτέ να γίνουν άνθρωποι!..

XENPY NTE MANΦPENT

ΚΑΛΟΣ ΕΙΝΑΙ, ΑΛΛΑ...

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1436)

Μέ άπορία ή Ρόζη είδε τόν νέο να κάνει κάποιο μορφασμό, σάν να ήθελε να γελάση.

— Άκουσε εδώ, κοπέλλα μου, είτε αούτηρά. Δεν ξέρω αν άντιλαμβάνεσαι ότι μ' αυτό που κάνεις, με προκαλείς να σε άπολύσω από την ύπηρεσία σου;

Η Ρόζη έγινε κατακόκκινη. Είχε θυμώσει τρομερά και νευριασμένη είπε:

— Ω, έτσι, έ; Κι' άν εξαφανιά εμπίχα τις φωνές; "Αν ξεφώνιζα ότι θέλησες να με φιλήσής και έφευγα τρέχοντας και μ' έβλεπε ό νυχτοφύλακας, δεν μου λές τί ιδέα θά σχημάτιζε για σένα ή νέα πελατεία σου, όταν θά μάθαινε το περιστατικό;

— Δεν θά διάταζα να σε μπασώσω, αν έπιχειρούσες να κάνης αυτό το πράγμα, είτε ο νέος και συνοφρωώθηκε.

— Κι' άν το εκανες αυτό, άπάντησε ή Ρόζα μ' άναίεθα—ύφώνοντας τη φωνή της—θά σε καθηγγελα, θά σε πήγαινα στον εισαγγελέα και, μά την αλήθεια, δεν ξέρω τί άποτέλεσμα θά είχε αυτό για τό μέλλον σου!

Έκείνη τη στιγμή μά έλλη φωνή, γλυκειά και συμπαθητική, άκούστηκε στο δωμάτιο.

— Ετσι λοιπόν, Ρόζη, βλέπω ότι έμαθες μερικά νομικά στο γραφείο του Μίστερ Μάκ-Κλιντοκ.

Μέ λύσσα ή Ρόζη κύτταξε την Μίς Ντόνλοπ και άγρια ρώτησε:

— Εσύ τί γυρεύεις τέτοια ώρα εδώ;

— Ηρθα να πάρω τόν Πήτερ, για να πάμε στο σπίτι μας.

— Νά... πάτε... στο σπίτι μας; τραύλιζε ή Ρόζη χλωμιάζοντας. Άλλά άμέσως πρόσθεσε έπιθετική πάλι: "Ωστε σ' όφέλησαν τά μαθημάτά μου και θέλησες να τά εφαρμόσης, έ; Μου τόν πήρες λοιπόν, και!...

Η Μίς Ντόνλοπ χαμογέλασε και κούνησε άρηπτικά το κεφάλι της.

— Όχι, δεν σε μμηθήκα, δεν όπηρεξε λόγος. Βλέπεις έγώ παντρεύτηκα μαζί του προτού άνοιξη καν δικό του γραφείο, προτού άδριμάσει, όπως είπες κάποτε. Έγώ όπηρεξα, όπως είπες, «ή σούντροφος τών νεανικόν άγώνων».

— Ώστε, είτε ή Ρόζη, κυττάζοντας τόν Πήτερ με παράπονο, την έφερες εδώ για να μ' έπιβλέπη;

— Μή γίνεσαι κακιά, Ρόζη, είτε ο νέος συγκαταβατικά. "Όταν πρωτοάνοιξα τό γραφείο μου, ή Σάλλυ εργαζόταν σε άλλο γραφείο για να μπορώ να πληρώω τό μισθό που με τό μισθό που έπαυσε. Όταν μου χρειάστηκε δεύτερη όπάλληλος και δεν είχα τά μέσα να την πληρώσω, ή Σάλλυ ήρθε εδώ. Σε ήφθηκα ότι δεν θάταν φρόνιμο να ζέρουν ό πελάτες μου ότι ή γυναίκα μου εργαζόταν σε όπάλληλος από γραφείο του άνδρός της.

— Έγώ φεύγω! Δεν μπορώ πια να εργατώ εδώ, είτε ή Ρόζη άποφασιστικά.

— Αυτό μ' εύχαριστεί, Ρόζη, είτε ή Σάλλυ με γλυκύτητα, ενώ περνούσε με τρυφερότητα το χέρι της στο μπράτσο του άνδρός της, γιατί στο έξης δεν θά εργαζώμαι από γραφείο του και δεν θά ήθελα να έχη κοντά του μιά γυναίκα σάν έσένα... Είσαι έτοιμος, Πήτερ; Πηγαίνουμε λοιπόν, άγαπημένο μου!...

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1437)

ματα που έστειλε ό Μοντεναίο, υπέθεσαν ν' άγοράσουν λίγο κόκ. Μά ή κατάσταση του ποιητή έπιδεινώθηκε ξαφνικά. Έκτός από τ' ήλλα έπαθε μιά πνευματική συμφορά. Στις 7 'Ιανουαρίου τού άπόνημα, τόν μετάλαβαν. Τη νύχτα, ό έτοιμόθάνατος παραληρούσε και ήθελε να σηκωθεί. Η Εθηνεία, που τόν περιέταζε, τόν έμπόδιζε. "Έπειτα ήθησε, τόν έβρισε και στο τέλος τόν έγκατέλειψε, για να πάη να πη στην ηετανική ταβέρνα.

Ο Βερλάιν έμεινε μόνος, μόνος με τό πορτραίτο του πατέρα του, που κειμόταν στην τοίχο. Το πορτραίτο αυτό είχε γ'να σωρή τρυγινές τρύπες, γιατί, σπάν, όταν ό ποιητής ξαναγέριζε μεθυσμένος, τα έβαζε με τόν πεθαιμένο πατέρα του για τό τόν γέννησε και κάποτε, σόν παρζούμο της μανίας του, τριπιδούσε τό μουσαμά το πορτραίτου του, με τη σπείζένα μήτη του μπαστουμού του. Μά κάποιο άλλο χέρι όδηγούσε φαίνεται στις στιγμές εκείνες, τό βέβη'ο χέρι του γιού κι' έτσι τα χυλημάτά του πετάνεσαν μόνο το ζωογενό φόντο του πορτραίτου και ή τρύπες είχαν σχηματίσει γ'άτι σάν φωτοστέφανο γύρω από τό οεβάσιμο κεφάλι.

Την άλλη μέρα, τα χαράματα, ό Βερλάιν βροθέθηκε νεκρός, όλογυμνος, επάνω στο πάτωμα, μισροτά σ' αυτό τό πορτραίτο.

ΤΕΛΟΣ